14. neděle v mezidobí
ANGELUS
8. červenec 2018
číslo 27.
ročník XIII.
Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

Vzpomínáme, Bože, na tvé milosrdenství ve tvém chrámě. Jako tvé jméno, Bože, tak i tvá chvála sahá až na konec země.

1. čtení: Ez 2,2-5 2. čtení: 2 Kor 12,7-10 Ev.: Mk 6,1-6

Žl 123 **Naše oči hledí na Hospodina, dokud se nad námi nesmiluje.**

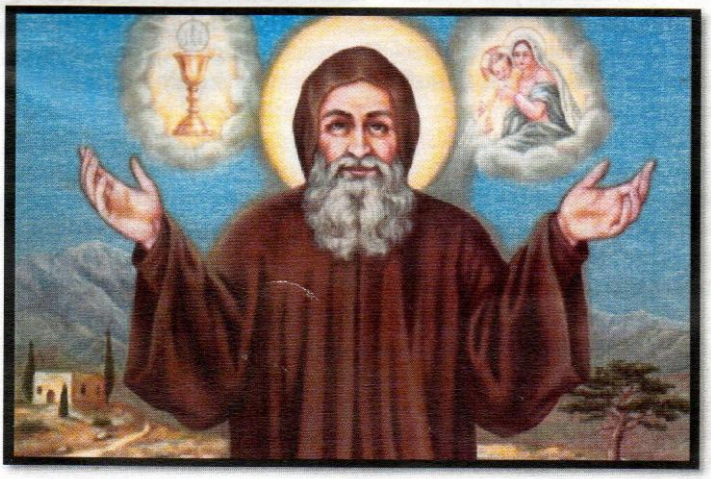
15. neděle v mezidobí

Ve spravedlnosti uzřím tvou tvář, Hospodine, až procitnu, nasytím se pohledem na tebe.

1. čtení: Am 7,12-15 2. čtení: Ef 1,3-14 Ev.: Mk 6,7-13

Žalm 85 **Pane, ukaž nám své milosrdenství!**

NEJENOM UZDRAVENÍ – O SVATÉM ŠARBELOVI JINAK

Svatý Šarbel z tohoto tajemství čerpal sílu k životu v blízkosti s Bohem. Denně bral na sebe těžkosti zápasu o vlastní spásu i o duše druhých, pracoval a sloužil Eucharistii, která byla vrcholem jeho setkání s Trojjediným Bohem. Za života skrytý a beze zbytku odevzdaný Ježíši, po smrti se stal prostředníkem v mnoha záležitostech spojených nejenom se zázračným uzdravením z nemocí.

Mnich opatrující děti

Jedna muslimská dívenka z obce Kabb Ilias v Libanonu uvedla následující svědectví:

„V roce 1994 (bylo mi tehdy 11 let) byla v jednu noc strašná zima. Byla jsem v domě jen s mladšími sourozenci. Máma tou dobou byla s nejmladší sestrou v nemocnici. Hrozně jsem se bála. V jednu chvíli do domu vstoupil nějaký stařec oblečený v černých šatech. Na jeho hlavě byla kapuce. Měl také dlouhou bílou bradu. Vstoupil a řekl docela obyčejně: »Neboj se!«

Pec, která vyhřívala dům, byla vychladlá. Stařec v ní zatopil. V kuchyni stála nádoba, ve které bylo mléko – máma v něm chtěla uvařit rýži. Neznámý vešel do kuchyně a připravoval jídlo. Pak se vrátil ke mně a k mým sourozencům a opakoval s námi učivo (druhý den jsme dostali nejvyšší počet bodů). Potom si muž položil prst na ústa a ještě jednou nám řekl: »Nebojte se!«

Za několik hodin se vrátila máma. Když otevřela dveře, mnich rychle vyšel. Ptala jsem se mámy, jestli ho neviděla, ale odpověděla, že ne. Tehdy jsem jí vylíčila všechno, co se té noci událo. Máma šla do kuchyně a položila dlaň na hrnek. Byl ještě teplý. Uvěřila nám a začala děkovat Bohu za pomoc, kterou nám seslal.

Po nějaké době jsme navštívili dům maminčiny kamarádky, která je křesťankou. V salóně tam na stěně visel obraz svatého Šarbela. Okamžitě jsem v něm poznala onoho starce. Ukázala jsem rukou na obraz a řekla: »Mami, to tenhle stařec k nám přišel tamté noci!«

„Svatý Šarbeli, jak jsi krásný, ty, který máš rád vyděšené děti! Ohříváš je, učíš, vaříš pro ně a zůstáváš s nimi až do mámina návratu – děkuji ti z celého srdce!"

Ošetřuje rány a přináší útěchu

Jedna muslimka, která nechce uvádět své jméno, napsala:

„Jaké my Libanonci máme štěstí! Žijeme v zemi, která je podnožím Krista Pána, symbolem pokoje a uzdravení i kolébkou svatých, zvláště svatého Šarbela, svatého Libanonu a přítele všech Libanonců!

Pocházím z provincie El-Beka. Jsem muslimka, ale čím dál víc miluji Pána Ježíše, poněvadž nám poslal svatého Šarbela. Žila jsem v beznaději a v bídě, která dovedla ke smrti moji dcerku ve věku tří měsíců. Jednoho dne po její smrti jsem se cítila hrozně nešťastná. Nebyla jsem schopná dál snášet bídu a hlad, tak jsem se rozhodla spáchat sebevraždu skokem ze střechy domu. Byla jsem v žalostném stavu. A tehdy jsem spatřila svatého Šarbela u dveří pokoje, jak se vznáší nad zemí. V jedné ruce držel hůl, v druhé zlatou kouli. Přiblížil se k rohové skříni, kde se nacházel Korán. Vzal knihu a cestou ke dveřím přečetl: »Ve jménu Boha milosrdného a slitovného: My vás zkoušíme trochu strachem, hladem a ztrátou majetku, života i plodů. Vyhlašuj radostnou zvěst trpělivým, těm, kteří – když je postihne neštěstí – říkají: ‚Vpravdě, k Bohu, a vpravdě, k Němu se navrátíme!' Hle, ti, nad nimiž je blahoslavenství jejich Pána a milosrdenství. Tito jsou vedeni cestou přímou.« (Súra 2,155–157) V mé mysli utkvěl úryvek »vedeni cestou přímou«. Věděla jsem, že mě svatý Šarbel povede správnou cestou, poněvadž se mi ukázal osobně v tom kritickém momentu.

Za týden se svatý Šarbel objevil podruhé, když jsem seděla u okna a dívala se na děti, které si hrály na dvorku. Vzpomněla jsem si tehdy na svoji zemřelou dcerušku. Pocítila jsem veliký smutek a hořkost, že ona se s nimi bavit nemůže. Tu se objevil svatý mnich nesoucí v dlani bílou holubici. Přistoupil ke mně, otřel mi slzy a řekl: »Neplač! Když ti bude smutno po dcerušce, pošlu ti tu holubici.« Od té doby, kdykoliv začnu vzpomínat na svoji dcerušku, vidím bílou holubici.

Když ke mně přišel svatý Šarbel potřetí, měl můj nejmladší syn za sebou operaci. Vedoucí lékař řekl, že se chlapec z nemocnice nedostane, pokud jeho tělesná teplota neklesne na 37°C. Příštího dne teplota dosahovala 41°C. Lékař nám nedovolil nemocnici opustit. Za úsvitu jsem se začala modlit k Pánu Ježíši o zázrak, poněvadž jsem se musela vrátit k ostatním dětem, které zůstaly doma samotné. Korán učí, že jenom Ježíš může dělat zázraky. V tu chvíli jsem uslyšela Maždu Er-Rumi, jak zpívá o svatém Šarbelovi. Když jsem slyšela tu píseň, vyslovila jsem nahlas: »Kde jsi, svatý Šarbeli?« Náhle jsem si všimla, že se stav mého syna začíná zlepšovat. Bože! Svatý Šarbeli, jak jsi zázračný! Zavolala jsem ošetřovatelku a ona po změření teploty zjistila, že syn má 37°C. Dodám ještě navíc, že z toho vznikl spor mezi ní a lékařem, který teprve začal vyšetřovat moje dítě. Chtěla jsem je uklidnit, vstala jsem a pověděla jistým hlasem, že to je jeden ze zázraků svatého Šarbela. Tehdy nám dovolili nemocnici opustit.

Díky pomoci svatého Šarbela se můj život k nepoznání změnil. Díky svatému mnichovi vychovávám děti v laskavosti, moudrosti, štědrosti a odvaze."

Šance na přežití – 1 %

Vypráví Maria Tarrazi:

„Narodila jsem se v Ašaši na jihu Libanonu. Moje máma měla velikou úctu ke svatému Šarbelovi. Když jsem se narodila, vážila jsem 900 gramů a mé plíce nebyly plně vyvinuté. Musela jsem prožít tři

měsíce v inkubátoru. Dávali mi trubičkami speciální výživu. Lékaři řekli mé matce, že nepřežiji, poněvadž jsem měla řadu nemocí a moje váha nedávala moc naděje na uzdravení. Moji rodiče byli požádáni, aby souhlasili s operací s tím, že šance, že se podaří, je nanejvýš 1 %.

Den před operací, kolem půlnoci, přišel k matce svatý Šarbel. Když se probudila, řekl jí: »Přines bílé prostěradlo, polož na ně svou dcerku v předložce. Dej mi jehlu, nit a nůžky, abych mohl provést operaci.« Máma přinesla předměty, které si svatý vyžádal, a šla spát. K ránu řekla mému otci, co se stalo. Oba rodiče jeli do Annayi a položili na mne oděv svatého Šarbela (relikvie z jeho hábitu). Když přišel čas operace, máma požádala lékaře, aby zopakovali vyšetření. Ti nedokázali skrýt své překvapení – ukázalo se, že jsem zdravá! Operace nebyla zapotřebí!"

Svatý Šarbel a známá libanonská dárkyně

„Mezi lidmi, které jsem znala, se říkalo: »Svatý z Libanonu?!« Začala jsem myslet a mluvit jako oni: »Co to je za výmysl?! Do reklamy na Libanon se hodí všechno: zelené lesy, pěkné počasí, prastaré cedry, a teď vymyslili módu se svatým... Celá ta reklama má jenom jeden cíl: skrýt onu hořkou skutečnost, ve které tady žijeme.«

Přes měsíc a půl mě trápila chřipka. Jednu chvíli jsem úplně ztratila hlas. Od té doby mě neopouštěl strach a obavy, jestli to náhodou není nějaká nevyléčitelná nemoc, jako třeba rakovina hrtanu.

Jednoho dne mi moje přítelkyně a sousedka Ráchel řekla: – Ptala se na tebe paní Mo'arbes a chtěla, abys ji navštívila. – A kdo to je? – Žena, u které v domě vytéká olej z obrazu svatého Šarbela. – Kde bydlí? – V Rajfunu, blízko odtud. Že bychom tam jely spolu? – Jestli chceš, můžu jet s tebou – odpověděla jsem bez velkého nadšení. A dodala jsem: – Ale co ode mne chce? – Viděla něco ve snu a chtěla by si s tebou o tom promluvit. Vydaly jsme se tedy na cestu k paní Mo'arbes. Ta žena nám okamžitě sdělila, že jí svatý Šarbel oznámil, že se nemusím obávat, protože to není nádor. Dodávám, že paní Mo'arbes dříve nevěděla nic o mé nemoci. Žena mi dala kousek vaty nasáklé olejem, abych ho polkla. Když jsem to udělala, okamžitě jsem získala zpátky hlas. A ani stopy po chřipce! Od té chvíle jsem se začala zajímat o toho svatého a přestala jsem o něm mluvit negativně."

Žít pro nebe

„Celá církev, od východu až k západu, je dnes zvaná k veliké radosti. Naše srdce se obrací k nebi, kde od této chvíle víme s jistotou, že svatý Šarbel je sjednocen s nezměrným štěstím svatých, ve světle Kristově, kde ho velebí a přimlouvá se za nás." (Z homilie Pavla VI. pronesené během kanonizace otce Šarbela 9. října 1977) Ta radost, o které mluvil blahoslavený Pavel VI., trvá dodnes skrze obzvláštní poslání, které se uskutečňuje prostřednictvím svatého Šarbela. Tělesná uzdravení a mimořádná pomoc jsou jen pozváním, které Bůh adresuje každému z nás: abychom i my žili pro nebe, pro Boží chválu, abychom už zde velebili Stvořitele společně se svatými, které Bůh speciálně poslal do naší cesty. K nim v současné době patří bezesporu svatý Šarbel – pokorný vyslanec milosrdného Krista do celého světa.

SLOVA SVATÉHO ŠARBELA O EUCHARISTII

„Lidé hledají zázraky, aby uvěřili a spatřili na vlastní oči, chtějí poselství, aby uslyšeli a věděli, touží po konkrétních cestách, aby po nich kráčeli a dosáhli spásy a štěstí.
Přece zázrak – to je Eucharistie, znamení – to je kříž, poselstvím je evangelium a spása je v církvi."

„Nejdůležitějším a největším zázrakem je Eucharistie, Kristovo Tělo, velikonoční Beránek, který snímá hříchy světa, Bůh Živý, který vstal z mrtvých."

„Nehledej spásu mimo Kristovu církev. Nezabývej se sháněním zázraků větších než zázrak Eucharistie. Drž se daleko od klamné magie, která tě dovede k prázdnotě."

„Jen skrze kříž, církev, evangelium a Eucharistii se můžeš stát svatým."

Časopis Světlo

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 8. 7. do 22. 7. 2018

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
14. neděle v mezidobí 8. 7.	Hustopeče	8:00	Za rodiče Filípkovy, Hajdovy a dvo
	Černotín	9:30	Za † Františka Porubského a manželku Ludmilu
	Bělotín	11:00	Na poděkování PB za 15 let společného manželského života s prosbou o Boží požehnání do dalších let
15. neděle v mezidobí 15. 7.	Hustopeče	8:00	Za Antonína Bubíka k 10. výročí úmrtí, za živou a † rodinu Bubíkovu, Biskupovu, Vyškovskou, s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání
Sobota 21. 7. *sv. Vavřinec z Brindisi*	Špičky	17:30	Za † Josefa a Václava Syptákovy
16. neděle v mezidobí 22. 7.	Hustopeče	8:00	Za rodinu Helebrantovu a Málkovu a dvo
	Černotín	9:30	Za † Petra Šnejdrlu a živou a † rodinu Šnejdrlovu
	Bělotín	11:00	Za živé a † farníky

Ohlášky:

Pouť do Staré Vody ke sv. Anně se uskuteční 22. 7. Autobus vyjede v 11 hod. ze Starého Jičína a pokračuje trasou uvedenou na listině. Zapojíme se do modlitby růžence přede mší sv., která bude jako každý rok slavena v 15 hod. za účasti otce biskupa Martina Davida a dalších kněží. Zapsat na listinu se můžete nejpozději do neděle 15. 7. a to jen závazně. Případné dotazy na tel. č.: 605 310 627 p. Andersová.

Na pěší pouť se můžete přihlásit do pátku 13. 7. a to u Pavla Biskupa na tel. č.: 603 888 427. Letáčky k pěší pouti s informacemi najdete u listiny.

Kdo nemůže jet a má ke sv. Anně nějakou prosbu, může ji napsat na papír (i anonymně) a my poutníci ji rádi ve Staré Vodě za Vás přeneseme.

O H L Á Š K Y

V sobotu 21. VII. v 11^{00} hod. budou ve farním kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích sezdáni slečna Kristýna Krčmářová z Hustopeč a pan Radek Žemla z Hustopeč.

Přejeme do společné cesty životem stálé Boží požehnání, ochranu a pomoc.

V případě potřeby zaopatření nebo pohřbu volejte tel. č. 733 741 614.

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.